

A MI ÚJSÁG? UNK

Általános Iskola Hantos

2003. október

ÜGYES KEZEK szakkör októberben. Csak a fantázián múlik! Nézzétek 10. oldalon!

BESZÉLGETÉS

Parádi Lászlónét, Ica nénit látogattuk meg, akinek képeit Jurtanapkor láthattuk a kultúrházban. Arra voltunk kíváncsiak, hogyan is van az, hogy ennyi idős korban derül ki valakiről: tehetsége van a festéshez.

Hogy már várt bennünket, az látszott a kikészített süteményeken, gyümölcsös tálon, üdítőkön. De hogy készült is a beszélgetésre, az később derült ki, amikor régi rajzait, munkáit tette elénk. Ezekből természetesen az derült ki, hogy a festés nem előzmények nélküli.

- Milyen volt a gyerekkora, hányan voltak testvérek?

- Hatan voltunk testvérek. Énnekem nagyon jó gyerekkorom volt, mert akkor nem volt TV, mindig kint játszottunk a szabadban. Hogy nehéz volt, arról mi nem tudtunk annyira, mert a szüleink megpróbálták úgy intézni a dolgokat, hogy mindig legyen minden az asztalon. De jókat játszottunk kint a bürökben meg a bokrokban. Számháborúztunk, babáztunk. De nem olyan babával, mint nektek van, hanem fából összekötöttük így keresztbe, csináltunk neki rongyból fejet, kis ruhákat varrtunk rá. Bogáncsból csináltunk bútort, behúztuk huzattal, kis rongyokkal. Nagyon sokat játszottunk. Én ott születtem 1948-ban, ahol most az Erzsi tanár néniék laknak. Egy kétlakásos házban laktunk a cselédházak mellett. Vad volt az egész környék, szérűskert vette körül. Nagyon jókat lehetett játszani a nagy kazlakon. Jó volt, hogy sokszor mindenki összejött, együtt dol-

goztak. Fosztották a kukoricát, hozták a levágott szotyolafejeket, ott verték ki a magot. A Bódis bácsi citerázott, mi gyerekek meg egymásba dugtuk a két szotyolaszárat, azt gurítottuk.

- Milyen volt akkor az iskola?

- Hát nem olyan, mint most. Nagyon tiszteltük a tanárokat, nagyon féltünk is tőlük. Kaptunk is. Tenyereseket, körmösöket, és egyik szülő se ment be reklamálni, hogy miért bántották a gyerekét. Ha megláttuk a tanárt, nem mertünk még megszólalni se. Visszabeszélni? Olyan nem volt. Éppen meséltem, hogy nyolcadikos koromban a nővérem (két évvel idősebb) frufrut vágott nekem. A tanár néni eltűzette velem, mert „Ilyen nincs, hogy az iskolában frufrut hordunk!” Teljesen más volt. Jó volt végül is. Jártam összevont osztályba is 5.-6.-ban. Vizsgák voltak év végén, most már nincsenek.

- Milyen tanuló volt?

- 4-es. Elsőben jeles, másodikban kitűnő, aztán később lazítottam egy kicsit.

- Gyerekkorában is ilyen szépen rajzolt?

- Nem is tudom. Az iskolában kellett rajzolni a tízpercről. Mi akkor mindig körjátékokat játszottunk, énekeltünk. Soha nem álltunk meg egy helyen. Én lerajzoltam, ahogy Kocsit, kocsit, komámasszonyt játszottunk. Az egyik osztálytársam megkért, hogy csináljam meg az övét is. De hiába rajzoltam mást, a jellegzetes fákról a Pálkovács tanár bácsi rájött, hogy én voltam. Egyszer egy kitaposott bakancsot kellett rajzolni az iskolában. A tanár bácsi körbemutogatta

az osztályban, mert az enyémet tartotta a legjobbnak. A bátyám tudott rajzolni, ő már nem él, 32 éves korában meghalt. Ővele szoktunk versenyt rajzolni, így jött ez a rajzolási kedv nekem. Mikor nyolcadikból kimaradtam, a nagynénémnél a folyosó tele volt az én képeimmel. János vitézt meg Iluskát, mesefigurákat festettem, akkor még az volt a téma. Aztán úgy abba maradt.

- És hogyan jött elő újra?

- Most a télen, hogy lebetegedtem. Nagyon rossz annak, aki egész életében, 14 éves kora óta dolgozik, és hirtelen ez megszűnik. Megszűnik, hogy emberek között legyen. Szerettem volna szárazvirágképeket csinálni keretben. Mivel nem kaptunk hozzávalót, szalvétaképeket gyártottam gipszkeretre. Karácsonyra sokat el is adtam belőle. De aztán rájöttem, hogy nem kell a szalvéta, tudok rá festeni. Először most is mesefigurákat. Aztán gondoltam, ha kicsiben meg tudom csinálni, akkor nagyban is. Elkezdtem. Szeretem csinálni, nem tudom, mert nem tanultam sehol, de szeretem.

- A szüleiről hogyan készültek a képek?

- Úgy, hogy a Mamát leültettem oda, ahol mindig ül, és lerajzoltam. Aztán itthon festettem meg. A Papát egy fekete-fehér fényképről. A Márit pedig lefényképeztük a kapu előtt, mert a Mária az egy fogalom. Nekem nagyon kedves kép, mert amióta az eszemet tudom, ő jár ide cigányasszonyként kéregetni. És azóta ugyanígy néz ki. Vagy örök fiatal vagy örök öreg. Most Sárosdon van az óvodában kiállítva egy pár képpel. Ha úgy volna ideje az embernek... Nagyon jó, hogy kikapcsoljon, megnyugtasson, de ahhoz olyan körülmények kellene, hogy ne mászkáljon körülöttem senki, át tudjam adni magam a festésnek.

- És hol fest?

- Ott az asztalon a konyhában. Meglátszik a székeken, főleg, ha alapozok, az ecsetről ráfröcsög. Nem olajfesték, hanem akril. Az az előnye, hogy hamar szárad, de ez a hátránya is. Gyorsan kell vele dolgozni.

- Ajándékba is ad képeket?

- Hát megmondom őszintén, hogy adtam, de nem szeretek adni, mert nem biztos, hogy tetszik az illetőnek. Tudod, ez épp olyan, mintha veszel valakinek egy parfümöt, nem biztos, hogy tetszik neki. Nem is üzleti oldala van ennek, ez egy nagyon jó elfoglaltság, nagyon jó kikapcsolódás, ha mind megmarad, az sem zavar. Ha fáradt vagyok és leülök, jó nézni.

- És melyik a kedvenc képe?

- A mezei virágos. Meg a Mária. Egy ismerős szöly, hogy miért nem viszem el a Fejér mezei amatőr festők kiállítására, ő már többször volt szölyeggel. Nem tudtam, hogy az enyém megfelel-e oda, nem volt viszonyítási alapom. A húgom beszélt a kiállítás szervezőjével. Megnézte a képeimet, akkor még kevesebb volt, és azt mondta, hogy mindenképpen a Papát vigyem, mert annyira kifejező. Nem ismeri a kisöreg, de el tudja képzelni, milyen lehet. Akkor jelentkeztem, bevittem a Naplementét, a Márit meg a Papát. A Papa lett kiállítva végül is. Voltak nagyon szép képek. Hatvanvalahányan voltunk, mindenki 3 képet vihetett, de nem mindenkié került ki. Az enyém egy hónapig ott volt kint.

- Akkor Ön a második híres festő a faluban.

- Nem vagyok híres, meg festő se. Nagy Attila is látta a képeimet, azt mondta, ne hagyjam

abba. Ő tényleg festő, vannak már gyűjtői is. Én mindig szerettem a képeket, Munkácsy életét nagyon sokszor kiolvastam. Nekem az tetszik, amire ha ránézek, tudom, hogy micsoda. Munkácsy képei fantasztikusak. De mindenkinek más az ízlése. Én csak úgy csinálom.

- Van más hobbyja is a festésen kívül?

- Egy időben jártam agyagozni Dunaújvárosban, de úgy hozta a sors, hogy abba kellett hagyni. Előtte meg réztányérokat domborítottam sima lemezből. Meg a szövés volt. Készen van a szőnyegetek, amit a táborban csináltatok, tegnap levágtam. Jól összehúztátok, de azért elfoglalt benneteket.

- Most is dolgozik képen?

- Most nem, mert anyukám nagyon beteg, és sokat vagyok nála.

- Szövéssel foglalkozik még?

- Most nem, mert a felvetéshez segítség kellene, nincs olyan állapotban a derekam, hogy tudjak hajlogtatni.

- Mi mindent dolgozott 14 éves kora óta?

- Sok mindent. Ami éppen volt. A hantosi kultúrházat mi építettük föl. 5 lány volt segédmunkás meg egy férfi. 14 évesen toltam a maltert, a betont, meg vittem az 50 kilós cementes zsákokat a nyakamon. Mentünk az erdőre fát ültetni, szedtünk komlót, címeztünk. Ahogy jött.

Nagyon kevés szülő tehetette meg, hogy taníttassa a gyerekeit. Én egész életemben nehéz fizikai munkát végeztem. Dolgoztam Dunaújvárosban a Vasműben, megvan a híddaru-vezetői jogosítványom. Mikor ott fenn várakozni kellett, rajzolgattam a lent dolgozó embereket. Szakácsként is dolgoztam, öt-hatszáz emberre főztem, akkor még nem volt ez szakmám. Aztán már itt elvégeztem a szakácsiskolát, csak az a kár, hogy nem sokáig élvezhettem, mert lebetegedtem. Nagyon szerettem itt az óvodában dolgozni. A társaság is jó volt, imádtam csinálni. Nekem nagyon nagy lelki bánatom, hogy abba kellett hagyni. Már két műtéten keresztülmentem, és van még egy újabb hátra.

- Nem véletlen ilyen munkák után.

- Hát igen. Nehéz élet volt.

- Nem látszik, olyan derűs és mosolygós mindig.

- Alaptermészet. Van, amikor el tud kenődni az ember, de úrrá kell rajta lenni. Mindig azt mondom, hogy lehetne még rosszabb is, nem kell elkeseredni.

- Jurta-napon volt egy dal, aminek a szövegét Ön írta. Szokott ilyeneket is írni?

- Nagyon ritkán. A Gyurciék (fiamék) készültek egy kistérségi fesztiválra Sárbogárdra. Saját szerzeménnyel kellett menni, szöveg kellett hozzá. 10 perc alatt meglett. Jó zenét írtak rá, nekem tetszik. Lehet, hogy elfogult vagyok. Szeretem a zenét. A fiamékat különösen szeretem hallgatni. Büszke vagyok rájuk. De szeretem a szép komolyzenét is.

- Olvasni mit szeret?

- Mindent. Regényeket, de újságot is olvasok minden nap, hallgatom a híreket. Eszméletlen, hogy mik vannak, de hát benne élünk, tudni kell arról is. Kedvenc kötetem a Munkácsy élete meg a Csendes Don volt. Ha belekezdene egy mondatba, folytatnám, én azt annyiszor olvastam. Ti szerettek olvasni?

(A sok „nem” között egy-két „igen”.)

- Érdekes, mert amíg a gyerekeim kicsik voltak, minden ifjúsági regényt megvettem nekik, mivel én imádtam olvasni. Sokszor a petróleumlámpából kiégett a bél. Sajnos én sem tudtam a gyerekeimet rászoktatni, pedig mondogattam, hogy ez is milyen jó könyv meg az is. Én a

bátyámtól tanultam meg szeretni a könyvet. Egy könyvklub tagja volt, amelyik minden hónapban Pestről küldött könyvet. Nyilván elolvastuk.

- Járt már külföldön?

- Igen. Először Jugoszláviában, Csehszlovákiában, aztán ahol dolgoztam, onnan küldtek ki az akkori NSZK-ba München mellé írógépgyártást betanulni. 3 hétig voltunk kint. Érdekes élmény volt az, akkor nálunk még más rendszer volt. Jártam Görögországban, meg Romániába majdnem minden évben megyünk, mert a Sanyi bácsinak ott élnek a rokonai. Mindig egybekötjük egy kis kirándulással, Korondra például. Nagyon imádom a korondi cserepeket, van is itthon egy korondi sarkom, ide mindig hozok valamit.

- És melyik ország tetszett a legjobban?

- Nekem Erdély tetszik a legjobban, attól szebb nincs. Csodálatos hely. Sokat voltunk kint, de mindig fedez fel az ember valami újat. A hegyek!

- Járt a Gyilkos-tónál?

- Hogyne. Nagyon szép. Ha tehetitek, menjetek el Parajdra is, a sóbányába. Most voltam először az ottani fürdőben. Képzeld el, hogy le akarsz állni a lábadra, de nem tudsz, mert annyira sós a víz. A Sanyi bácsiék 2,3 méter mély vízben derékig kint voltak, és ott beszélgettek egy órát úgy, hogy nem süllyedtek el. Mikor kijöttek, olyanok voltak, mintha liszttel szórták volna be őket. A gyógybarlangban meg van játszótér, templom, tenispálya. Hatalmas. A hantosi templom magasságával bőven elférne benne. Mintha ki lenne fényezve, rétegekben a falon látszik a só, ahogy a gépek kimarták. Nagyon érdekes története van. Még Mária Terézia előtt működött ez a bánya, akkor még tudjátok, Magyarországhoz tartozott, és lezárták, hogy ne vihesse senki a parajdi sót. Mária Terézia szabadította fel, egy héten egyszer vihették a parasztok is a sót. Érdekes, hogy még ma is termel a bánya. Másfél km-t visz be a busz a bányába, és onnan leágazásokból hozzák a teherautók a sót, a stranddal áttellenben öntik a garatba és őrlik meg. Menjetek el egyszer, szervezhetnétek iskolai kirándulást, én elmennék veletek. Amúgy nagyon le vannak tőlünk maradva, ők úgy néznek ránk, mint mi a németekre. Olyan életszínvonalbeli különbségek vannak. Helyenként még lóval szántanak. Szegények az emberek, de nagyon kedvesek, vendégszeretők, a lelküket kitennék az asztalra. Szeretik a magyarokat.

- Van olyan hely, ahova még szeretne eljutni?

- Oda vissza. Nem vágyom messzire, Egyiptomba, meg ilyen helyekre.

- És Amerikába?

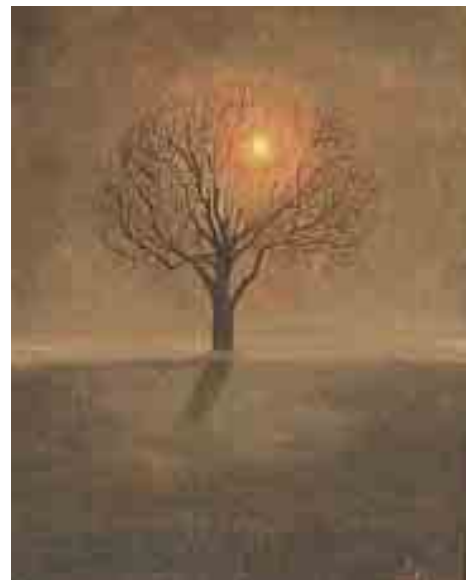
- Oda se. Magyarországon nagyon sok hely van, ahol még nem voltam, a nyugati meg az északi részt szívesen megnézném.

- Mit szeretne még kipróbálni?

- A korongozást, de az már úgyse jön össze. Meg visszahozni a régi időkből azt, hogy közösségbe járnak az emberek. Valamikor nagy színdarabokat játszottunk, kosztümös, 3 felvonásos előadásokat. Most is jó lenne, összehozná az embereket.

- Beállna, ha lenne ilyen?

- Én be. Én lennék a nagymama. Így téli estéken már belehülyül az ember a tévébe.

A magnószalag már elfogyott, de mi még mindig beszélgettünk képekről, tényekről, könyvekről, mindenről.

Vajon hányan vannak még itt a faluban, akikről nem is sejtjük, miféle tehetség lakik bennük, mennyi érdekeset tudnának nekünk mesélni?

Nyári táborozás

Július végén szokásunkhoz híven Kishantosra mentünk sátorozni. Először, felállítottuk a sátrakat, majd ismerkedtünk a tereppel. Körbe jártuk

ki melyik sátorban lakik. Volt egy számomra igen kellemes hely, egy tisztás, amit minden nap többen meglátogattunk. Rengeteg élményem fűződik hozzá. Minden este sétáltunk a haverokkal a pályán, és felderítettük a közeli erdőt. Napi programjaink is voltak, melyeket Ági tanárnő tartott. Pontosan már nem emlékszem a sorrendre, de volt

gyöngyfűzés, agyagozás, fonás, és Polányi Ica néni jóvoltából szőnyeget is szőttünk. Sajnos túl sok közös játékra nem volt lehetőségünk, mert közbeszóltak a darazsak, és az időjárás. Több gyereket megharaptak a méhek, ami nagy dilemmát okozott a

felnőtteknek. Egyik este sötét felhők gyülekeztek az égen, de nem gondoltuk, hogy ebből nagy gond lehet. Éjszaka be kellett mennünk a kastélyba, mert beáztak a sátrak. A hátralevő napokat már bent töltöttük. Az utolsó nap a sporté, és a vidámságé volt. Este szalonnasütést rendeztünk,

ahol mindenki jól érezte magát. Másnap fájdalmas sátorbontás követ-

kezett, és mindenkit hazafuvaroztak. Remélem, jövőre még több élménnyel térhetek haza!

Hajnal Edina

Október 23.

az 1956 évi forradalom és szabadságharc kezdetének, valamint a Magyar Köztársaság 1989. évi kikiáltásának napja.

1953 nyarára Magyarország gazdasági válságba került, melyhez nagyfokú belső elégedetlenség járult.

Mindezt azonban a Rákosi Mátyás (1892-1971) és a kommunista párt vezetői nem vették, vagy nem akarták figyelembe venni. A szovjet vezetés Moszkvába hívta a magyar pártvezetőket, ahol Rákosit arra utasították, hogy adja át a miniszterelnöki posztját Nagy Imrének (1896-1958).

Nagy Imre kampányprogramjában bejelentette az iparosítás csökkentését, az életszínvonal emelését, az internálótáborok megszüntetését, és azt, hogy lehetővé válik a parasztok kilépése a termelészövetkezetekből. Nagy Imre azonban munkáját csak másfél évig végezhetett, mert a moszkvai segédlettel ismét megerősödött Rákosi irányította pártvezetés 1955-ben leváltotta, majd a pártból is kizárta.

Az országban egyre nőtt az elégedetlenség, az értelmiségiek egyre gyakrabban adtak jelét nemtetszésüknek, fórumuk a Petőfi kör lett.

1956. október elején a magyarországi egyetemeken már sorra fogalmazták követeléseiket a változást akaró diákok. A legaktívabbak a Műszaki Egyetem hallgatói voltak. Október 22-i éjszakai gyűlésükön pontokba szedett követeléseik között a legfontosabbak a következők voltak: a szovjet csapatok kivonása, új kormány alakítása Nagy Imre vezetésével, Rákosi és társai bíróság elé állítása, általános, egyenlő és titkos választások, új gazdaságpolitika, a munkásság létminimumának megállapítása és március 15-e nemzeti ünnepé nyilvánítása. Arról is határoztak, hogy október 23-án békés felvonulást rendeznek követeléseik alátámasztására.

A felvonulást végül is engedélyezte a belügyminisztérium. Az egyetemi ifjúság először a pesti Petőfi szoborhoz, majd Budára, az 1848-49-es szabadságharc legendás hírű tábornokának, Bem szobra elé vonult, ahol felolvasták követeléseiket. Innen a tömeg a főváros lakóival kiegészülve a Parlament elé ment, ahol a mintegy 200 ezer főnyi sokaság követelésére Nagy Imre mondott beszédet. A beszéd csalódást okozott, mert bár Nagy Imre elismerte a követelések jogosságát, a kibontakozást a kommunista párton belüli változások útján képzelte el. A tömeg jelentős része ezután a Magyar Rádió elé vonult, mert azt akarta elérni, hogy követeléseiket a rádióban beolvassák. Közben elhangzott a Rákosi helyére állított Gerő Ernő rádióbeszéde, amely sértegető hangnemben szólt a tüntetőkről.

Az elégedetlenség egyre fokozódott, az épületben tartózkodó ÁVH-örség és a tömeg között fegyveres harc tört ki, megkezdődött a Rádió ostroma. A tüntetőkhöz a munkáskerületek fiataljai nagy számban csatlakoztak és ledöntötték a városligeti 10 méter magas Sztálin szobrot. A Rádió épületét hajnalra elfoglalták a felkelők.

Október 24-én Nagy Imre lett a miniszterelnök, ugyanakkor a szovjet csapatok bevonultak a fővárosba. A zömében munkásfiatalokból álló fegyveres csoportok felvették velük a harcot. A tömegek október 25-én a Parlament elé mentek tüntetni, ahol sortűz fogadta őket.

Rövid időn belül sorra alakultak a felkelés politikai szervei, a forradalmi bizottságok, a gyárakban pedig a munkástanácsok. A forradalom az egész országra kiterjedt. Megkezdődött a termelészövetkezetek felszámolása. Több vidéki városban az ÁVH fegyveresei sortűzekkel próbálták megállítani a tüntetőket.

Október 27-én Nagy Imre új kormányt alakított, október 28-án bejelentették a tüzszünetet és feloszlatták az ÁVH-t. Másnap megkezdődött a szovjet csapatok kivonása Budapestről. Október 30-án kiszabadult a Rákosiék által életfogytiglani börtönre ítélt katolikus hercegprí-

más, Mindszenty József, aki jelentős befolyással rendelkezett a nagyszámú katolikus hívők között, akik vallásukat csak titokban gyakorolhatták.

Ezekben a napokban sorra alakultak az új pártok, új kommunista párt jött létre Magyar Szocialista Munkáspárt néven, vezetői között található Kádár János és Nagy Imre is.

Közben folyamatosan érkeztek Magyarországra a szovjet csapatok, mire válaszként november 1-én a kormány bejelentette, hogy Magyarország kilép a Varsói Szerződésből és kinyilvánította az ország semlegességét. November 3-án az egész országban megindult az élet, kinyitottak az üzletek, a gyárakban és a hivatalokban megkezdődött a munka. Ugyanezen a napon Maléter Pál honvédelmi miniszter vezetésével magyar kormányküldöttség utazott a tököli szovjet főhadiszállásra tárgyalni a szovjet csapatok kivonulásáról, azonban a helyszínen letartóztatták őket.

November 4-én hajnalban a szovjet csapatok koncentrált támadást indítottak Magyarország ellen. A hősiesen küzdő forradalmi erők ellenállását a hatalmas túlerő hamarosan megtörte. Nagy Imre és néhány közeli munkatársa családtagjaival együtt a jugoszláv követségen kapott menedéket. Ugyanezen a napon Kádár János bejelentette egy szovjetbarát kormány megalakulását. Bár a fegyveres ellenállást elfojtották, a munkások a munkástanácsok irányításával hónapokig szegültek szembe a Kádár-kormánnyal.

A forradalom és a szabadságharc leverését kemény megtorlás követte. Sok ezren kerültek börtönbe, százakat végeztek ki, és jeltelen sírokba temették őket. Mintegy 200 ezren pedig elhagyták az országot. Nagy Imre és társai – miután a Kádár-kormány szabad elmenetelüket ígérte – elhagyták a jugoszláv követséget. A szovjet titkosszolgálat azonban mindannyiukat azonnal letartóztatta, és Romániába szállította őket. Itt egy ideig házi őrizetben voltak, majd visszahozták őket Magyarországra. 1958. június 16-án Nagy Imrét többi társával, köztük Maléter Pál honvédelmi miniszterrel együtt kivégezték.

Az 1956-os forradalom a magyar nép legnagyobb XX. századi tette volt, ezért vállalható a széthulló Kádár-rendszer idejében jelképpé október 23-a. Ezért kiáltották ki 1989. október 23-án Magyarországon a köztársaságot.

**„Amikor forradalom van,
megint a fényes szelek fújják
háromszínű, sej, a mi lobogónkat,
középuitt kivágva, hogy rajta
ránk süssön végre a nap.”**

Rigó Béla

ÜGYESSKEDJ!

Most olyan ötleteket közlünk, amelyeket az „Ügyes kezek” szakkör tagjai Ági tanító néni segítségével október 9-én megvalósítottak. Mindenki hozott olyan zöldséget, gyümölcsöt, amilyent tudott, fogpiszkálót, kést, és már csak a fantázián no meg az ügyességen múlott, hogy mi lett belőle. Erről inkább beszéljenek a képek!

Az alkotók:

EE
SPORT

Foci lett a divat. Reményteljes csapatok rúgják a labdát hetente kétszer. Kitartást és szép eredményeket kívánunk! Képünkön az alsósok. Így fényképezkednek a nagymenők is!

HUMOR

- Mondd, anyu, lehet valakit büntetni olyasmért, amit nem csinált?
- Nem. Az igazságtalanság volna
- Akkor jó! Ugyanis nem csináltam meg a leckémet.

- Kisfiam, edd meg szépen a spenótot, jó szint kap tőle az arcod!
- Akkor pláne nem eszem meg.
- De miért?
- Nem akarok zöld lenni!

- Mi van messzebb tőlünk? – kérdi a tanár Danitól. – Kína vagy a hold?
- Szerintem Kína.
- Miből gondolod?
- A holdat innen is látni. Kínát nem.

Egy iskola előtt tábla figyelmezteti az autósokat:

- Gépkocsivezetők, figyelem! Itt gyerekek járnak. Ne gázoljátok el őket!
- A hivatalos felirat alatt gyerekes ákombákomb a kiegészítés:
- Várjátok meg, amíg erre jönnek a tanárok.

- Sorolj fel néhány állatot!- szólítja fel a tanító néni Gabikát.
- Kutyuska, tehénke.
- Jó de nem kell mindig hozzáadni, hogy ka meg ke, mondd szépen kicsinyítő képző nélkül az állatokat!
- Kecs, macs, csir, puly, fecs...

Cseng a telefon. Csak a kutya van otthon, ő veszi fel a kagylót.

- Vau-vau!-jelentkezik barátságosan.
 - Tessék?-szól egy döbönt férfihang a vonal túlsó felén.
 - Vau-vau-ismétli készségesen a kutya.
 - Halló, nem értem- kiáltja kétségbeesetten a férfihang.
- Mire a kutya mérgesen:
- V, mint Viktor, A, mint Aladár, U mint Ubul.

Együtt sétál az egér és az elefánt.

- Te hány éves vagy?- kérdi az egér.
- Öt- mondja az elefánt.
- Érdekes!- néz fel az egér az elefántra. – Én is ötéves vagyok . . .Igaz, két hétig beteg voltam.

Kiadja a Hantosi Általános Iskola. Hantos, Köztársaság tér 3. 2434
Felelős szerkesztő: Gyömörei Barnáné Eng. sz.: 2.2.4./1338/2001.